

ခုနစ်စဉ်ကြယ်စာပေ

ချောက်ချောက်ချားချား ပရဆန်းကြယ်လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်

ချောက်ချောက်ချားချား

ဖုန်းဆိုးကုန်း

ပ နှိ ချ ချ ချ ချ ချ ချ ချ ချ

စာစု (၁)

ချောက်ချောက်ချားချားနီဒါန်း

လ၊ပျောက်နေသည့် နှင်းမြူမှုန်ကြားမှ သန်းခေါင်ယံ ညဉ့်တစ်ည...။

လမိုက်ညဖြစ်သဖြင့် နတ်ရဲကုန်းတစ်ရွာလုံး မှောင်မည်း ညစ်ထေး
နေသည့် အနက်ရောင် ခြုံလွှာကြီးအောက်တွင် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်စွာ
နှင့် အိပ်မောကျနေကြသည် ။

ရံဖန်ရံခါ ဟိုသည် ဝှေ့ယမ်း တိုက်ခတ်နေသည့် သန်းခေါင်ယံ ညဉ့်
လေရှူးကြောင့် သစ်ပင်ချုံနွယ်ကြီးများ ယိမ်းထိုး လှုပ်ယမ်းနေကြသည်
မှာ မကောင်းဆိုးဝါး နာနာဘာဝ ကောင်ကြီးများ သက်ဝင် ညည်းညူနေ
သည် သို့...။

ညဉ့်ကောင်းကင်ထက်မှာ တော့ မှိတ်တုတ်မှိတ်တုတ်နှင့် လင်းလ
က်တတ်သော ငွေကြယ်လေး များ ပင် တိမ်မည်းညို အကြိုအကြားတွင်
ငုပ်လျှိုး ပျောက်ကွယ်နေကြသည် မို့ အမှောင်ထုကြီးက ပိုမို၍ နက်ရှိုင်း
မင်းမှု နေပါတော့သည် ။

သစ်ကိုင်း သစ်ခက်များကြားမှ လေတိုးသံ၊ ညဉ့်ပိုး ပုရစ်ကောင်ငယ်
လေးများ အော်မြည်သံ၊ တစ်ခါတစ်ရံ ဂီးခနဲ ဂီးခနဲ အော်မြည်လိုက်သ
ည့် သားစားညဉ့်ငှက်တို့ ၏ ဟစ်အော်သံများ နှင့် နှင်းမိုးစက်တို့ ၏ လွင့်

စဉ်ကြွေသက် ကျသံများမှ အပ ညဉ့်ကမ္ဘာတစ်ခုလုံး တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်လျက် ရှိပါလေ၏။

အဆုံးမှာ တော့ နတ်ရဲကုန်းရွာ၏ ညဉ့်သည် တစ်စတစ်စ ပိုမို၍ နက်ရှိုင်းရင့်ရော် လာပါတော့သည် ။ ထိုစဉ်...

"အူး...ဂူး ဂူး ဂူး...အူး...ဂူး ဂူး"

ရွာထိပ်ဘက်ဆီမှ ဆွဲဆွဲငင်ငင် အူလိုက်သည့် ရှည်လျားသော ခွေးအူသံကြီးကြောင့် ရင်မောင်တစ်ယောက် အိပ်မောကျနေရာမှ ဖျတ်ခနဲ လန့်နိုးလာခဲ့သည် ။

"တောက်..ခွေးအူသံကြီးကလည်း ညကြီး အချိန်မတော် ကျက်သရေမရှိလိုက်တာကွာ"

ထိုအခိုက်မှာ ပင် သုတ်ခနဲ တိုက်ခတ်လာသော ညဉ့်လေရှူးကြောင့် ရင်မောင် ချမ်းစိမ့်စိမ့် ဖြစ်သွားသည် မို့ ပြတင်းပေါက်ဆီသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သည် ။

ပွင့်ဟနေသည့် ပြတင်းပေါက်တစ်ခြမ်းမှ တိုးဝှေ့ဖြတ်တိုက်လာသော ဆောင်းလေရှူးက တစ္ဆေ တစ်ကောင်၏ လက်အေးကြီးနှင့် ဆွဲယူလိုက်သလို ခံစားလိုက်ရသဖြင့် ရင်မောင်တစ်ယောက် ခုတင်ထက်မှ ထကာ ပြတင်းတံခါးဆီသို့ လျှောက်လာပါ၏။

"မဟုတ်သေးပါဘူး၊ အိပ်ရာဝင်ကာနီးမှာ ဒီပြတင်းပေါက်ကို ငါ့ကိုယ်တိုင် သေသေချာချာ ပိတ်ခဲ့တာပါ၊ အခု ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ပြန်ပွင့်နေတာပါလိမ့်"

ရင်မောင်မှာ ဇေဝေဝါအတွေးများ ဖြင့် စဉ်းစားနေရင်း ပွင့်ဟနေသည့် ပြတင်းတံခါးချပ်ကို ပြန်၍ ပိတ်ရန် ပြင်ဆင်လိုက်စဉ်မှာ ပင်...

"အီး ဟီး ဟီး..ဟင်း ဟင်း ဟင်း"

ညည်းညူသံလိုလို ရယ်မောသံလိုလိုနှင့် ချောက်ချားဖွယ် အသံကြီး တစ်ခုကို ခြံဝဆီမှ ကြားလိုက်ရသဖြင့် ရင်မောင် ကြက်သီးများ ပင် ဖြန်း ခနဲ ထသွားပါ၏။

"ဘာ..ဘာလဲ ဘာသံကြီးလဲ"

ရုတ်တရက် ခြံဝအမှောင်ရိပ်ဆီမှ ညည်းညူသံကြီးလိုလို ကြားသိလို က်ရသဖြင့် ရင်မောင် အမှောင်ထုကြီးထဲသို့ စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်လိုက်သ ည် တွင် ...

"ဟာ...ဗုဒ္ဓေါ...မြတ်စွာဘုရား...ဘာ ဘာ ဘာကောင်ကြီးပါလိမ့်၊ ငါ ငါ့ဆီကို တည့်တည့်ကြီးလာ လာနေပါလား၊ ဘုရား ဘုရား"

ဟုတ်သည် ။ သာမန်လူသားတစ်ဦးထက် ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည်ရော အရပ်အမောင်းပါ နှစ်ဆခန့်မြင့်သည့် အရိပ်မည်းကောင်ကြီး တစ်ကော င်က သူ့ဆီသို့ တည့်တည့်ကြီး တိုးဝင်လာသည် ကို အံ့ဩမှ င်သက်စွာ ငေးမောကြည့်နေမိသည် ။

"ဟင်း အင်း..ဟင်း ကျွီ ကျွီ ဟင်း"

မကြာမီ ညည်းညူသံ၊ အံ့ကြိတ်သံကြီးများကိုပါ ကြားလိုက်ရပြီး ညှီ စို့စို့ပုပ်အဲ့အဲ့ အနံ့ဆိုးကြီးက ရင်မောင်၏ နှာခေါင်းထဲသို့ အလှအယက် တိုးဝင်လာကြသည် ။ အော်ဂလီဆန်လွန်းလှသော အနံ့ဆိုးကြီးများ နှင့် အတူ ပြတင်းပေါက်အနီးသို့ မြုန်းခနဲ ရောက်ရှိလာသည့် အရိပ်မည်း တစ္ဆေကောင်ကြီးကြောင့် ရင်မောင် ထိတ်လန့်တကြားဖြင့် နောက်သို့ သုံး လေးလှမ်းမျှ ဆုတ်သွားပါလေ၏။

ထိုအခိုက်မှာ ပင် အရိပ်မည်း တစ္ဆေကောင်ကြီးက ပွင့်ဟနေသည့် ပြ

တင်းပေါက်ပေါင်ပေါ်သို့ ပိုင်စိုးပိုင်နင်း ဝင်ရောက်ထိုင်လိုက်ကာ...

"ဟင်း အင်း..ဟဲ့ကောင် ငါ့ရဲ့ လက်ဖျံရိုးကို ပြန်ပေးလှည့်ဦးလေ"

အသံအောအောကြီးကို လေးတွဲတွဲပြောကာ ရင်မောင့်ထံမှ တစ်စုံတစ်ရာကို ပြန်တောင်းနေသည့်နှယ် ပြောကြားလိုက်သံကြီးကြောင့် ရင်မောင်တစ်ယောက် ခြေဖျားလက်ဖျား များ ပင် အေးစက်သွားလေသည် သို့။

ရုတ်တရက် ထိတ်လန့် အံ့ဩ မှ င်သက်နေမှုတို့ ကြောင့် ပြတင်းပေါက်ပေါင်ပေါ်တွင် ငုတ်တုတ်ကြီးထိုင်နေသည့် အရိပ်မည်းကောင်ကြီးကို အဖြေပေးရန် သတိမရ၊ မျက်လုံး အပြူးသားနှင့်သာ ကြောင်ငေးကြည့်နေမိပါလေ၏။

"ဟဲ့...ဟဲ့ ဒီမှာ ရင်မောင် ငါပြောနေတာ မကြားဘူးလားဟဲ့၊ နင်ယူသွားတဲ့ ညာဘက်လက်ဖျံရိုး တစ်ချောင်းကို ပြန်ပြီးပို့ပေးလို့ ပြောနေတယ်လေ၊ အေး ငါ့လက်ဖျံရိုးကို နင်ပြန်မပေးရင်တော့ နင့်ကို တစ်ခါတည်း ဝိညာဉ်နုတ်ယူသွားမှာ နော်၊ ဟင်း ငါ့နာမည်က မအောင်ဖြူတဲ့ ၊ ဟို...ဖုန်းဆိုးကုန်းမှာ နေတယ်လေ၊ ဟင်း ဟင်း ဟင်း"

ခက်ထန်မာကျောစွာဖြင့် သူလိုချင်သည့်အရာကို တွင် တွင် ကြီးတောင်းနေသည့် ဖုန်းဆိုးကုန်းသူ မအောင်ဖြူဆိုသည့် အရိပ်မည်းကောင်ကြီးက ပြတင်းပေါက်ပေါင်ပေါ်မှ အိပ်ခန်းတွင်းသို့ ဆင်းလာတော့မည်ကဲ့သို့ ဟန်ပြင်လျက် ရှိပါချေပြီကော။

မအောင်ဖြူ..။

ဖုန်းဆိုးကုန်းသူ မအောင်ဖြူတဲ့ ။

သည် လိုနာမည်မျိုး ရင်မောင် တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ မကြားဖူးပါ။ ထိုမ

အောင်ဖြူဆိုသော အရိပ်မည်း ကောင်ကြီးနှင့်လည်း ရင်မောင် လုံးဝမပတ်သက်ခဲ့ဖူးပါ။

သို့သော် သူ တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ မမြင်ဖူး။ မတွေ့ဖူးသော ဖုန်းဆိုးကုန်းသူ မအောင်ဖြူ ကတော့မူ သူ၏ ညာဘက်လက်ဖျံရိုး တစ်ချောင်းကိုသာ သဲသဲမဲမဲ တောင်းခံနေပါချေပြီကော။

ထိုစဉ်မှာ ပင် သန်းခေါင်ယံညဉ့်လေရူးက တရဲရဲ တဟဲဟဲနှင့် ဝှေ့ယမ်း တိုက်ခတ်လာပြန်ပါ၏။ တစ်ချက်တစ်ချက် လေသင့်ရာတွင် ဝဲခိုလွင့်ပျံလာသည့် ညှိစိုစို ပုပ်အဲ့အဲ့ အနံ့ဆိုးကြီးများ နှင့် ညဉ့်ငှက်ကောင်ကြီးများ ၏ အစာလု မာန်ဖီသံကြီးများက တိတ်ဆိတ်နေသည့် သန်းခေါင်ယံညဉ့်ကို ပိုမို၍ သွေးပျက် ချောက်ချားစေသည် သို့။

ရင်မောင်မှာ အဖြေရှာမရသည့် ပုစ္ဆာတစ်ပုဒ်နှင့် သူ လုံးဝမသိမမြင်ဖူးသော အရိပ်မည်း နာနာဘာဝကောင်ကြီးကြောင့် နောက်သို့ မသိမသာ ဆုတ်သွားပါ၏။ ရင်မောင်၏ အရိပ်အခြည်ကို မျက်ခြည်မပြတ် ကြည့်နေသည့် အရိပ်မည်းကောင်ကြီးက စိတ်မရှည်နိုင်တော့ပြီထင်။ ပြတင်းပေါက် ပေါင်ထက်မှ သူ၏ ကြီးမားလှသော ခန္ဓာကိုယ်မည်းမည်းကြီးကို ယိမ်းထိုးလှုပ်ယမ်းကာ..

"ကိုင်း...ဘယ်လိုလဲဟေ့ နင် အဖြေမပေးသေးဘူးလား၊ အို...ရှုပ်ပါတယ်ဟာ၊ ငါ့ကိုယ်တိုင် နင့်ကို တစ်လက်စတည်း စာရင်းရှင်းလိုက်တာ ကောင်းပါတယ်...ကိုင်း"

"ဝုန်း...ဘရော"

တစ်ချိန်တည်းမှာ ပင် ရင်မောင်၏ ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်သို့ မအောင်ဖြူ အရိပ်မည်းတစ္ဆေ ကောင်ကြီးက ဝုန်းခနဲ ခုန်၍ အုပ်လိုက်သဖြင့် ရင်မောင်မှာ ကြောက်လန့်တကြား ဟစ်အော်လိုက်ပါ တော့သည် ။

"အား အ အား"

ရင်မောင်တစ်ယောက် သွေးပျက်ချောက်ချားစွာ ဟစ်အော်ရင်း သူ၏ ကိုယ်ပေါ်မှ အရိပ်မည်း တစ္ဆေ ကောင်ကြီးကို တွန်းထုတ်လိုက်သည့် ခဏမှာ ပင် ညဉ့်လယ်အိပ်မက်မှ လန့်နိုးလာခဲ့ပါသည်။ ။

"အား"

"ဘုန်း"

"ညောင်...ညောင်"

သွေးပျက် ထိတ်လန့်စွာဖြင့် ရင်မောင် အိပ်မက်မှ နိုးထလာသော အခါမှာ တော့ သူ့ကိုယ်တိုင် ကြောက်လန့်တကြား တွန်းထုတ်လိုက်သူမှာ အရိပ်မည်းကောင်ကြီး မအောင်ဖြူမဟုတ်ဘဲ ကြောင်နက်ကြီးတစ်ကောင် ဖြစ်နေသည် ကို ထူးဆန်းအံ့ဩစွာ မြင်လိုက်ရပါချေပြီတည်း။

"ညောင် ညောင်"

"ဝုန်း"

ရင်မောင် သွေးပျက်စွာ တွန်းထုတ်လိုက်သည့် ကြောင်နက်ကြီးမှာ သူ့ကို စူးစူးဝါးဝါး စိုက်ကြည့်ကာ အိမ်ထုပ်တန်းပေါ်သို့ ခုန်တက် ပျောက်ကွယ် သွားပါချေတော့သည်။ ။

စာစု (၂)

အသက်နှင့်ရင်းရသည့် မြွေဖမ်းပွဲ

အချိန်ကား ၁၉၄၉ ခုနှစ်။

ကျူးကျော်နယ်ချဲ့ခဲ့ကြသော ဖက်ဆစ်ဂျပန်များ မြန်မာ့မြေပေါ်မှ စတင်၍ ဆုတ်ခွာနေကြချိန်။

နတ်ရဲကုန်းရွာ...။

ရွာနာမည်လေးက ထူးဆန်းသလို ထိုရွာအနီးတစ်ဝိုက်ရှိ ရွာငယ်လေးများက အမည်နာမများကလည်း ရှေးမြန်မာစကားအသုံးအနှုန်းများ ဖြင့် တစ်မျိုးတစ်ဖုံ ဆန်းသစ်နေပါလေ၏။ နတ်ရဲကုန်း။ ရွှေလှောင်ကုန်း၊ ငွေယားကုန်း၊ သိမ်ကြီးကုန်းနှင့် ဖုန်းဆိုးကုန်းဟူသော ကုန်းငါးကုန်းနှင့် တည်ထားကြသည့် ရွာစဉ်ငယ်များ ဖြစ်ကြသည် ။

ထိုကုန်းငါးကုန်း ရွာစဉ်တစ်လျှောက်သည် တောရိပ် တောင်ရိပ်များ ကောင်းမွန်ခြင်း၊ ပဲခူးရိုးမနှင့်လည်း ဆက်နွှယ်နေခြင်းတို့ ကြောင့် အင်္ဂလိပ်-ဂျပန်ခေတ်ကာလ နှစ်ဆက်တိုင်တိုင် စစ်လမ်းကြောင်းကျခဲ့ရာ နယ်မြေများ ဖြစ်ခဲ့ကြသည် ။ တစ်နည်းဆိုရပါလျှင် စစ်ဆုတ်ခွာရာ လမ်းကြောင်းဖြစ်ခဲ့သဖြင့် ရွာစဉ်ရွာငယ်များ တစ်လျှောက် ပြည်သူတို့

အထိနာကာ ထောင်းလမောင်းကြေခဲ့ရသည် မဟုတ်ပါလား။

ထိုကုန်းငါးကုန်း ရွာစဉ်များ ထဲမှ ယခုဆိုလျှင် ရွာသိမ် ရွာပျက်ကြီး တစ်ခု ဖြစ်သွားကာ တောဖုံးသည် အထိ အကျည်းတန်စွာ ခံစားလိုက်ရ သည့် ရွာကတော့ ဖုန်းဆိုးကုန်း ဆိုသည့် ရွာကြီးပင် ဖြစ်ပါချေတော့သ ည် ။

"နေပူလို့ ညချမ်း တပေါင်းလသရမ်း" ဟူသော စာဆိုနှင့်အညီ တပေါင်းလဆန်းပိုင်းသည် နေ့အခါ၌ ပူပြင်းခြောက်သွေ့သလောက် ည ဘက်များ တွင် မြောက်လေရူးနှင့်အတူ ချမ်းစိမ့်မှုတို့ ကလည်း အဖော်အ ဖြစ် တိုက်ခတ်လျက် ရှိနေဆဲပါတည်း။ တစ်ဖန် နွေဦးအစ တပေါင်းလ ဟု ဆိုကြသကဲ့သို့လည်း နေမွန်းတိမ်းကျော်စမှာ ပင် အပူရှိန်က သိသိ သာသာပင် အစွမ်းပြလာပါချေ၏။

အညှာအတာ ကင်းမဲ့စွာ တိုက်ခတ်လာသော မြောက်ပြန်လေသည် ညှာရွက်ညောင်းနေသည့် ရွက်ဝါတချို့ကို မြေသို့ကြွေသက်ကျစေခဲ့သည် ။ ရှိရှိသမျှ ပင်အိုပင်ပျိုများကလည်း ရိုးတံကျဲကျဲဖြင့် နွေသရုပ်ကို လှစ် ဟဖော်ကျူး ပြသနေသည် သို့။

ထိုအကာအကွယ် ကင်းမဲ့နေသည့် သူရိန်နေမင်းအောက်တွင် အဘ ထော်နှင့် ရင်မောင်တို့ နှစ်ယောက် မြွေပေါသည့် နတ်ရဲကုန်းတောနှင့် ရွှေလှောင်ကုန်းတော တစ်ဝိုက်သို့ ရောက်ရှိနေကြပါသည် ။

အချိန်က နာရီပြန်တစ်ချက်ထိုးခန့် ရှိပါပြီ။ မွန်းတိမ်းနေ၏ အပူဒဏ် ကြောင့် အဘထော်၏ ဦးခေါင်းတွင် ပတ်ထားသည့် ပုဆိုးသည် ပင် ကျွမ်းလှလှဖြစ်လာသည် ထင်။ ထိုအပူဒဏ်ကို မမှုအား၊ ခွထောက်တစ်ချောင်းကို ပခုံးတွင် ထမ်းလျက် နှာခေါင်းတရှုံ့ရှုံ့လုပ်ကာ မြွေနံခံလျက် ရှိသည် ။

ရင်မောင်ကမူ ထုံးစံအတိုင်း မြွေထည့်သည့် ပခြပ်ပြားနှစ်လုံးကို ထမ်းပြီး ခွထောက် တစ်ချောင်းကိုကိုင်ကာ အဘထော်နောက်မှ ကပ်၍ လိုက်ပါလာခဲ့ပါ၏။ ခွထောက်ဆိုသည် မှာ အရှည်တစ်လခန့်ရှိသော ပျဉ်းကတိုးသား တုတ်တစ်ချောင်း ဖြစ်သည် ။ အဖျားပိုင်း ထိပ်ဘက်တွင် ခွတုတ် (ခက်ရင်းသဏ္ဌာန်) ခွကလေးနှစ်ခုနှင့် မြွေ၏ လည်ကုပ်ကို ဖမ်း၍ ထောက်သည့် တုတ်ရှည် တစ်ချောင်းဖြစ်ပါသည် ။ ထိုစဉ်...

"မြွေနံ့ရတယ်...သတိထား ရင်မောင် ငန်းမြွေတစ်ကောင်ရဲ့ အနံ့ပဲဟေ့"

အဘထော်၏ သတိပေးစကား ကြားလိုက်ရသည် နှင့် ချက်ဆို နားခွက်က မီးတောက်ပြီးသားဖြစ်သည့် ရင်မောင်က ထမ်းလာသည့် ပခြပ်နှစ်လုံးကို အသာချကာ လက်ထဲမှ ခွတုတ်ကို အသင့်အနေအထားသို့ ပြင်ဆင်ထားလိုက်သည် ။

လေသည် အနောက်ဘက် ရွှေလောင်ကုန်း တောစပ်ဘက်မှ တိုက်ခတ်နေသည် ။ အဘထော်၏ စူးရှသောမျက်လုံး အစုံကလည်း ထိုရွှေလောင်ကုန်း တောစပ်သို့သာ စူးစူးနစ်နစ် ကြည့်နေပါချေ၏။ ထိုအခိုက်မှာ ပင် ရွှေလောင်ကုန်း တောကြီးထဲမှ တချိုးချိုး တဝေါဝေါနှင့် တောတိုးသံကြီးတစ်ခုက ဝေးရာမှ နီးကပ်လာသည် သို့...။

"ချိုး ချိုး ချိုး"

"ဝေါ ဝေါ ဝေါ ဖျောင်း ဖရော"

"လူကလေး လာနေပြီနော် သတိထား၊ ငါ့ကို ခွထောက်အကြီး ပေးစမ်း၊ ရော့"

အဘထော်က သူ၏ လက်ထဲမှ ခွထောက်အသေးကို ရင်မောင့်ထံ က

မ်းပေးလိုက်ပြီး ခွထောက်အကြီးကို တောင်းယူလိုက်သည်။ ။

တချီချီနှင့် မြွေတွန်သံ၊ တဝေါဝေါနှင့် တောတိုးလာသံကြီးများကြောင့် ချထားသည့် ထမ်းပိုးနှင့် တွဲချည်ထားသည် ခွတုတ်ကြီးကိုယူကာ အဘထော်အား လှမ်းပေးလိုက်ပြီး သူ့ကိုယ်တိုင်ကလည်း ခွတုတ်တစ်ချောင်းနှင့် အဆင်သင့်စောင့်နေပါ၏။

"လူကလေးရေ...လူချင်းခွဲ၊ ဘယ်ဘက်ကိုထွက်စမ်း"

အဘထော်၏ အမိန့်စကားကြောင့် ခွတုတ်ကိုင်၍ ရပ်နေသော ရင်မောင်မှာ အဘထော်၏ ဘယ်ဘက်နံဘေးသို့ ခပ်လှမ်းလှမ်း ခုန်၍ ဆုတ်လိုက်သည် ။ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ပေနစ်ဆယ်ခန့် ကွာဝေးသွားသည် ။ ထိုခဏမှာ ပင်...

"ခွီး ခွီး"

ခြေကျင်းဝတ်ခန့် တုတ်၍ ဆယ့်သုံးပေခန့်ရှိမည့် ငန်းမြွေကြီးတစ်ကောင်က တချီချီ အသံပေးကာ ပါးပျဉ်းကြီးကိုခွက်ကာ ရင်မောင်တို့ ထံသို့ တဖျောဖျောနှင့် ပြေးဝင်လာနေသည် ကို တွေ့မြင်လိုက်ကြရသည် ။

"ငန်းမြွေကြီးဟေ့ သတိထား"

အဘထော် သတိပေးနေစဉ်မှာ ပင် ငန်းမြွေကြီးက မည်းနက်နေသည့် လျှာနှစ်ခွကို ပြုတစ်ပြုတစ်လုပ်ကာ ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲသော မျက်လုံးအစုံဖြင့် ဦးခေါင်းကို ဘယ်ညာ ယမ်းခါလျက် သူရင်ဆိုင်တိုက်ခိုက်ရမည့် လူသားနှစ်ဦးကို မာန်စောင်ကာ ကြည့်နေပါ၏။

ငန်းမြွေဆိုသည့် အမျိုးမှာ လူကိုမြင်လျှင် တန်း၍ လိုက်တတ်သော အကျင့်ရှိသည် ။ လူ၏ နောက်ကို လျှော၍ လွန်၍ သဲသဲမဲမဲလိုက်တတ်ပြီး မမြင်ရတော့လျှင် အမြီးကောက်ကာ ခေါင်း

ထောင်၍ လိုက်လံရှာဖွေတတ်သည် ။ ရန်လိုသလောက် ဒေါသအမျက်
စောင်မာန် ကြီးလွန်းလှသည် ။ ရင်ဆိုင်တိုက်ခိုက်ပြီ ဆိုလျှင်လည်း သဲ
သဲမဲမဲနှင့် ဇွဲနဲပဲကြီးစွာ တိုက်ခိုက်လေ့ရှိပါ၏။

ယခု ထိုထိုသော ဂုဏ်အင်္ဂါရပ်အပေါင်းတို့ နှင့် ပြည့်စုံသော
ငန်းမြွေကြီးတစ်ကောင်နှင့် အဘထော်တို့ မြေးအဘိုး ထိပ်တိုက်ရင်ဆိုင်
တွေ့ကြပေပြီ။ တစ်နည်းဆိုရသော် မြွေမုဆိုးတို့ နှင့် ငန်းမြွေဘုရင်တို့ န
တ်ရဲကုန်းတောတွင်း ရင်ဆိုင်တွေ့ကြပါပြီ။

"ရှူး ရှစ်"

ထုံးစံအတိုင်း မည်းမည်းမြင်ရာ ပြဿနာရှာတတ်သည့်
ငန်းမြွေကြီးကပင် အမျက်စောင် မာန်ကြီးစွာဖြင့် သူ့ရှေ့တည့်တည့်မှ အ
ဘထော်အား ဝှီးခနဲ ပေါက်ချလိုက်သည် ။ မြွေနှင့် လူသား အပြိုင်အဆိုင်
ပင် ရိပ်ခနဲ လှုပ်ရှားသွားကြသည် ။ အသက်အရွယ်နှင့် မမျှအောင် အဘ
ထော်က မြန်ဆန်လွန်းလှသည် ။

ဖျတ်ခနဲ ဘယ်ညာခြေအစုံကို ပူးကပ်လိုက်ပြီး ညာဘက်သို့ လွှားခနဲ
ခုန်ရှောင်ထွက်သွား ပါလေ၏။

"ဝှစ် ဝှစ် ဖတ်"

ညာဒူးကွေး၊ ခြေဖျားထောက်၊ ဘယ်ခြေက ဒူးထောက်လိုက်ပြီး အ
လျားလိုက် မြေပေါ်တွင် ခင်း၍ အဘထော် စစ်မြူလိုက်သည် ။ သို့သော်
ဘယ်ညာလက်အစုံကမူ ခွတုတ်ကြီးအား ကိုင်ထားပြီး ဝင်လာလျှင် ခုခံ
ရန်အသင့်ဟု ပြောဆို နေသကဲ့သို့ ။ ထိုစဉ်...

"ခွီး ခွီး"

"ဝှစ်"

"ဖရူး...ဖျော...ဖတ်"

ရက်စက် ယုတ်မာသလောက် ကောက်ကျစ် စဉ်းလဲမှုအတိပြီးသော
ငန်းမြွေကြီးက ရုတ်တရက် ရင်မောင့်ထံသို့ တိုက်ကွက်ပြောင်းကာ လျှပ်
ပြက်သလို ပေါက်ချလိုက်ပြန်သည်။ ။

"ဟေး...သတိထား လူကလေး"

ကျဉ်းထဲကျပ်ထဲသို့ ရောက်လျှင် မည်သို့မည်ပုံ ပြုလုပ်ရမည်ကို အဘ
ထော်က လေ့ကျင့်သင်ကြားပြီးသားမို့ ရင်မောင်က
နဂါးလိမ်လှည့်ကွက်ဖြင့် ခွတုတ်ကိုကာ၍ ညာဘက်သို့ လွှားခနဲ ခုန်ရှောင်
ထွက်သွားသည်။ ။

"ဟေး"

ရင်မောင် ပြန်အကျတွင် ခွတုတ်ကိုခင်း၍ မုဆိုးဒူးထောက် အနေအ
ထားဖြင့် အသင့်။

လူသားနှစ်ယောက် ငန်းမြွေကြီးတစ်ကောင်...။

နေရာက နတ်ရဲကုန်းတောနှင့် ရွှေလောင်ကုန်းတော အစပ်ရှိ မြက်ခ
င်းပြင်တစ်ခု။ သတ်ကွင်းကောင်းကောင်း ၊ ဇွဲ ဝီရိယ ကောင်းကောင်း ၊
သက်လုံကောင်းကောင်း နှင့် တိုက်ပွဲဝင်နေကြသော သတ္တဝါသုံးဦး၏
အသက်လှပွဲကြီးတစ်ခု။

"ချီး ချီး ချီး"

"ဟေး...ဟိုင်း"

"ဝှစ် ဝှစ် ဖတ်"

ငန်းမြွေကြီးက သူ့ထက်ညက်ပညာကြီးသော လူသားနှစ်ဦးကို

တစ်ပြိုင်တည်း တိုက်ခိုက်၍ မရ။ ထို့ကြောင့် နေရာခွဲကာ သူ့အား မရွံ့မကြောက် ယှဉ်ပြိုင် သတ်ပုတ်နေကြသည့် လူသားနှစ်ယောက်ထံ ပြေးချည်၊ ဝင်ချည်၊ ဆုတ်ချည်၊ တက်ချည်နှင့် တစ်ရှိန်ထိုး ပြေးဝင် တိုက် ခိုက်လိုက်နှင့် တရကြမ်း မနားတမ်း ယှဉ်ပြိုင် တိုက်ခိုက်နေပါတော့သည်။ ။

အသက်လူ ယှဉ်ပြိုင် တိုက်ခိုက်ရသော တိုက်ပွဲတစ်ခုက အချိန်ကြာ လာသည် နှင့်အမျှ အဖြေတစ်ခုက ပေါ်ထွက်လာရသည်။ ။ တစ်ကောင် တည်းသော ငန်းမြွေကြီးမှာ စစ်မျက်နှာ နှစ်ဖက်ကြားတွင် ကြာရှည်မခံ နိုင်တော့ဘဲ အမောဖောက်စ ပြုလာခဲ့ပါပြီ။

ဉာဏ်ပညာအရည်အချင်း၊ ကျွမ်းကျင်ပါးနပ်မှု၊ စိတ်ရှည်လျင်မြန်မှု တို့ က မြွေမုဆိုး နှစ်ယောက်နှင့် ငန်းမြွေကြီးတို့ တိုက်ပွဲကို အဆုံးအဖြတ် ပေးပေတော့မည်။

"ဟေး"

အဘထော်က ဟေးခနဲ သံပြိုင်တစ်ချက် အော်ဟစ်လိုက်ပြီး အမောဖောက်ကာ ခေါင်းပင် မထောင်နိုင်တော့သည့် ငန်းမြွေကြီးရှေ့သို့ သူ၏ ခေါင်းတွင် ရစ်ပတ်ထားသည့် ပုဆိုးကို ဖြည်ကာ ပစ်ပေါက်ချပေးလိုက်သည်။ ။

"ခွီး ခွီး"

မြန်လိုက်သည့်ဖြစ်ခြင်း။ ငန်းမြွေကြီးက သူ့ရှေ့သို့ပစ်ကျလာသည့် ပုဆိုးစုတ်ကို လျှပ်ပြက်သလို တန်းခနဲ ပေါက်ချလိုက်ပါ၏။

"ဟေး"

တစ်ချိန်တည်းမှာ ပင် မိုးကြိုးပစ်သည့်နှယ် ပြင်းထန် သွက်လက်လျှ

င်မြန်လှသည့် အဘထော်၏ ခွတုတ်ကြီးက ပုဆိုးစုတ်နှင့် လုံးထွေးနေသည့် ငန်းမြွေကြီး၏ ကုပ်ပေါ်သို့ ဖျတ်ခနဲ ဖိထောက်လိုက်ပါတော့သည်။ ။

"ဝှစ်...ဖျန်း"

"ဖရော"

ထိုစဉ်မှာ ပင် တွန့်လိပ်ရစ်ခွေ၍ အဘထော်၏ ခွတုတ်ကို ဆွဲလိမ်ရစ်ပတ်ရန် ကြိုးစားနေသည့် ငန်းမြွေကြီး၏ ကိုယ်လုံးတုတ်တုတ်ကြီးကိုမူ ရင်မောင်၏ ခွတုတ်က ဆတ်ခနဲ ဖိထောက်ထားလိုက် ပြန်ပါချေပြီကော။ ။

အဖြစ်အပျက်အားလုံးမှာ မိနစ်နှစ်ဆယ်မျှပင် မကြာလိုက်။ အချိန်ကိုက် ဇာတ်တိုက် ထားကြသည့်နှယ် သွက်လက်မြန်ဆန်လှသည့် မြေးအဘိုးနှစ်ယောက်၏ ခွတုတ်များ အောက်တွင် ဒေါသအခိုးအဆိပ်တို့ ပြည့်နှက်နေသော ငန်းမြွေကြီးမှာ မာန်လျှော့ အားပျော့သွားပါချေပြီတည်း။

အဘထော်မှာ ခွတုတ်ကြီးကို အသာမ၍ မောပန်းနွမ်းခွနေပြီဖြစ်သည့် ငန်းမြွေကြီး၏ ခေါင်းကို ညာလက်နှင့်အုပ်ကိုင်ကာ ဘယ်လက်ဖြင့် မြွေကြီး၏ လည်မျိုကို ညှစ်လိုက်သည်။ ။ ရင်မောင်က ငန်းမြွေကြီး၏ ကိုယ်လုံးရှည်ကြီးကိုထမ်းကာ ပခြုပ်ထဲသို့ ထည့်လိုက်ပါ၏။ အဘထော်က ယခုတစ်ကြိမ် ငန်းမြွေကြီးကို ဖမ်းယူရာတွင် ခွတုတ်အကြီးနှင့် အသေး နှစ်မျိုးခွဲကိုင်သွားကြောင်း ရင်မောင် သိလိုက်ရသည်။ ။

ဟုတ်မည်။ မည်သည့်နေရာမဆို စူးနေရာစူး၊ ဆောက်နေရာဆောက်သုံးမှ သာ ဖြစ်ပါ၏။ ကြက်ချည်သည့် ကြိုးသည် ဆင်ချည်ရာတွင် အသုံးမဝင်သကဲ့သို့ ဆင်ချည်သည့်ကြိုးကလည်း ကြက်ချည်ရာတွင် အလုပ်မဖြစ်နိုင်ပါ။ ။

"အဟေး ဟေး...အတော်ပဲပေါ့ မြေးရ၊ မြွေအလမွှာယံ ဆရာရှိန်းက ငန်းကြီးကြီး တစ်ကောင်ရရင် ကြိုက်ဈေးပေးမယ်ဆိုတော့ ဒီအကောင်ကြီးလောက် ဆိုရင်တော့ ဆရာရှိန်း သဘောတွေ့နေမှာ မြင် ယောင်မိသေးတယ်"

ဤသို့ဖြင့် မြေးအဘိုးနှစ်ယောက်တို့ နေမညိုခင် နတ်ရဲကုန်းတောမှ ထွက်ခွာရန် ပြင်ကြသည် ။ ရင်မောင်က ယနေ့ဖမ်းမိထားသည့် ငန်းမြွေကြီးကို ပခြုပ်တွင် ထည့်ကာ ထမ်းပိုး ကွေးအောင် ထမ်း၍ အဘ ထော်နောက်မှ လိုက်လာခဲ့ပါတော့၏။

အမှန်တော့ အဘထော်တို့ မြေးအဘိုးနှစ်ယောက်မှာ မြွေဖမ်းကာ ရောင်းချ စားသောက်ရသည့် မြွေမုဆိုးမြေးအဘိုး ဖြစ်ကြပါ၏။ ဝမ်းသ မုဒ္ဒရာ အူဂင်္ဂါအတွက် ငယ်စဉ်ကပင် ကျွမ်းကျင်စွာ တတ်မြောက်ခဲ့သည့် မြွေဖမ်းခြင်းလုပ်ငန်းကို လုပ်ကိုင်နေရခြင်း ဖြစ်သည် ။

ရံဖန်ရံခါ ငွေစကြေးစများ လည်း မြိုးမြိုးမြက်မြက် ရတတ်သည် မို့ မြေးဖြစ်သူ ရင်မောင် လူပျိုပေါက်အရွယ်သို့ ရောက်ရှိလာသည့်တိုင် သည် လုပ်ငန်းကို မစွန့်လွှတ်နိုင်သေး။ တစ်ဦးတည်းသော မိဘမဲ့မြေးငယ် ရင်မောင်အတွက်လည်း ဤမြွေဖမ်းပညာကို သင်ကြားပေးရင်း အဘ ထော်တစ်ယောက် မြွေအလမွှာယံဆရာများ နှင့် မြွေဖြင့် စီးပွားရှာသူများကြားတွင် လုံးချာလည်လျက် ရှိနေခဲ့ပါသည် ။

ယခုလည်း မြွေအလမွှာယံဆရာများ အဖွဲ့မှ မြွေမျိုးစုံ မြွေဟောက်၊ မြွေပွေး၊ ငန်းတော်ကြားနှင့် ငန်းမြွေမျိုးကြီးများကို အကောင်အရေအတွက် များ စွာလိုချင်နေသဖြင့် နေရင်းဒေသမှ ယာယီစွန့်ခွာကာ မြွေများ ပေါများ လှသည့် ပဲခူးရိုးမ တောင်ခြေအနီးမှ နတ်ရဲကုန်းသို့ ရောက်ရှိ လာခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်ပါ၏။ နတ်ရဲကုန်းတွင် အဘထော်၏ ညီ မုဆိုးကြီးဦး

ရဲထိထံတွင် တည်းခိုကြရင်း မြွေရှာပုံတော် ဖွင့်ခဲ့ကြခြင်းပင် ဖြစ်ပါ၏။

ထိုအချိန်တွင် ရှေ့ဆုံးမှ ခပ်သွက်သွက် လှမ်းနေသည့် အဘထော်မှာ ဝါးရုံတောတစ်ခုသို့ ဖြတ်သန်းနေချိန်တွင် ရုတ်တရက် ရပ်တန့်သွားသည် မို့ ရင်မောင်၏ ခြေလှမ်းများကလည်း ရပ်သွားကြသည် ။ အဘထော် မှာ သူ၏ နှာခေါင်းကို ရှုံ့ချည်ပွချည်လုပ်ရင်း လေညာအောက်မှ အနံ့ခံ နေရှာသည် ထင်။ မြွေနံ့ကို မည်သို့သော အနံ့မှန်း မည်သူမျှမသိကြ။ မြွေ နှင့် လက်ပွန်းတတီး နေထိုင်ဖူးသူမှ မြွေနံ့မြွေစော်ကို သိနိုင်လိမ့်မည် မ ဟုတ်ပါလား။

ထိုစဉ် ဝါးရုံပင်ကြီးတစ်ခု၏ ခြေရင်းမှ လက်မောင်းလုံးခန့်ရှိသော မြွေပွေးကြီးတစ်ကောင်က တရွေ့ရွေ့နှင့် သူတို့ ရှိရာသို့ ဦးတည်၍ လျှောတိုက်လာနေပါလေ၏။ ရင်မောင်မှာ မူ မြွေပွေးကြီး၏ ထူးခြား သော အပြုအမူကြောင့် နေရာတွင် ပင်ရပ်ကာ ငေးမော ကြည့်ရှုနေပါသ ည် ။

ဟုတ်သည် ။ မြွေပွေးကြီးသည် ဘေးဘီသို့ လုံးဝမကြည့်။ ကျရောက် လာသည့် အန္တရာယ်ကိုလည်း ဂရုမစိုက်။ တဖြည်းဖြည်း တရွေ့ရွေ့မျှ သာ ရွေ့လျားနေသည့် မြွေပွေးကြီးကြောင့် လက်ထဲမှ ခွတုတ်ကို အသင့်ပြင်လိုက်သည် ။

"မလုပ်နဲ့ လူကလေး"

အဘထော်ကလည်း ခါတိုင်းကဲ့သို့ပင် အမိန့်ပေးစေခိုင်းခြင်း မပြုသ ည့်အပြင် လေသံတိုးတိုးဖြင့် နောက်သို့ဆုတ်ပေးရန်ပင် ပြောကြားနေသ ဖြင့် ရင်မောင်မှာ ဘုမသိဘမသိဖြင့် နောက်ဘက်သို့ ခြေလေးငါးလှမ်းခ န့်မျှ ဆုတ်ပေးလိုက်သည် ။

မြွေပွေးကြီးမှာ အကောင်ကြီးပြီး တို၍ တုတ်သည် ။ သို့သော်

ထူးခြားနေသည် မှာ မြွေပွေးကြီး၏ ဝမ်းဗိုက်မှာ လွန်စွာမှ ဖောင်းကား နေခြင်းပင်တည်း။ ရင်မောင်မှာ မူ မြွေပွေးကြီးကို ကြည့်ကာ တစ်ကောင်ကောင်ကို မျှိုထားသည် ဟု ထင်မြင်နေမိပါ၏။

ထို့ထက်ပို၍ ထူးခြားသည် မှာ အဘထော်ပင် ဖြစ်သည် ။ မြွေပွေးကြီးကို ဖမ်းဆီးရန် ခွတုတ်ကိုပင် မကိုင်ဘဲ ပခုံးပေါ်တွင် သာ ထမ်းထားလျက် မြွေပွေးကြီးကိုသာ ရီဝေစွာကြည့်နေသည် ကို မြင်တွေ့လိုက်ရသည် ။

"ရော်...ဘာဖြစ်လို့ ခုချိန်ထိ မြွေကြီးကို မဖမ်းသေးဘဲ ငေးကြည့်နေတာပါလိမ့်၊ ဒီတစ်ခါ ငါ့အဘိုး ဘယ်လိုဖြစ်နေတာပါလိမ့်"

ရင်မောင်၏ အတွေး မဆုံးလိုက်ပါ။ အဘထော်နှင့် သုံးလေးတောင်မျှအကွာသို့ အရောက်တွင် မြွေပွေးကြီးမှာ ဆတ်ခနဲ တွန့်ကာ မြွေကြီးပေါ်တွင် လူးလိမ့်နေသည် ကို ရင်မောင် အံ့ဩစွာ တွေ့မြင်လိုက်ရပါတော့သည် ။

"ဟင်...ဘယ် ဘယ်လိုဖြစ်သွားတာလဲ၊ မြွေပွေးကြီး ဘာ...ဘာဖြစ်သွားတာလဲဟင် အဘိုး"

ရင်မောင်၏ အမေးစကားကို အဘထော် မဖြေကြားခင်မှာ ပင် ထူးဆန်းအံ့ဩဖွယ် မြင်ကွင်းတစ်ခုကို ထိတ်လန့်ချောက်ချားစွာ မြင်တွေ့လိုက်ရပါချေပြီကော။

ငါးဖယ်တစ်ကောင် လူးလွန့်နေသလို လူးလိမ့်နေသည့် မြွေပွေးကြီး၏ ဖောင်းကားနေသော ဝမ်းဗိုက်အတွင်းမှ နီနီရဲရဲနှင့် ပင်အပ်အရွယ်ခန့်ရှိ အကောင်ငယ်ရွစိလေးများက မြွေပွေးကြီး၏ ဝမ်းဗိုက်ကို ထိုးဖောက်ကာ ထွက်လာကြပါချေပြီကော။

"ဟာ"

"ဟုတ်တယ် ရင်မောင်၊ အဲဒါ မြွေပွေးမကြီး သားပေါက်နေတာလေ၊ ဒါကြောင့် လူလေးကို နောက်ဆုတ်နေလို့ အဘိုးပြောတာပေါ့ "

ဟုတ်သည် ။ ရာပေါင်းများစွာသော နီရဲရွှစိနေသည့် မြွေပွေးသားပေါက်လေးများ၏ ဖောက်ထွင်း ထွက်လာမှုကြောင့် မြွေပွေးမကြီးမှာ စောစောပိုင်းကလို မလူးလွန့်တော့ဘဲ ပက်လက်လန်ကာ အမြီးဖျားကသာ တွန့်လိမ် ခါယမ်းနေပါတော့သည် ။ မြွေပွေးကြီးမှာ ဝေဒနာကို ကြိတ်မှိတ် ခံစားနေရဟန် တူပါ၏။

ဝမ်းဗိုက်ပွင့်၍ အသားကို လောက်ထိုးသည့်သဖွယ် ထွက်လာသည့် နီရဲရဲ ရာပေါင်းများစွာသော မြွေပွေးပေါက် သားငယ်လေးများက ခြေဦးတည့်ရာသို့ ကစဉ့်ကလျား ပြေးလွှား သွားနေကြသည် ကိုလည်း အံ့ဩစွာ တွေ့မြင်နေပါသည် ။

ထိုအသည်းယားဖွယ် မြင်ကွင်းကိုကြည့်ကာ ရင်မောင်ခမျာ ကျောရိုးများ ပင် စိမ့်သွားပါလေ၏။

စင်စစ် တောအုပ်ထဲမှ မြွေပွေးသားပေါက်သည့် ပွဲပင် ဖြစ်သည် ။ မြွေပွေးသည် အခြားသော မြွေများကဲ့သို့ ဥမှ ပေါက်ခြင်းမဟုတ်။ အကောင်လိုက် မွေးဖွားခြင်း ဖြစ်သည် ။ ထိုမြွေပွေးသားပေါက် နီတာရဲလေးများက မိခင်မြွေမကြီး၏ ဝမ်းဗိုက်ကို ဖောက်ထွင်း၍ ထွက်လာခြင်းပင်တည်း။

မိခင်မြွေပွေးမကြီးမှာ မည်မျှနာကျင်စွာ ခံစားရပါမည်နည်း။ စောစောပိုင်းက နာကျင်မှု ဝေဒနာဆိုးကြီးကြောင့် ဘယ်ညာလူးလှိမ့်နေရရှာသည့် မြွေပွေးမကြီးမှာ သူ လူးလွန့် လှုပ်ရှားလိုက်လျှင် သူ၏ သားငယ်လေးများ ပိပြား၍ သေဆုံးကုန်မည် စိုးရှာသဖြင့် ဝေဒနာကို ကြိတ်မှိတ်

ခံစားကာ ပက်လက်လှန်၍ ငြိမ်သက်နေခြင်းလေလားဟု ။

အံ့မခန်းသော မိခင်မေတ္တာ ပေးဆပ်ပွဲကြီးကြောင့် ရင်မောင်၏ နှလုံးသွေးတို့ သည် ပင် ဆူဝေပွက်လျှံ လာကြလေသည် ထင့်။

မကြာမီ သားပေါက်ပြီးသွားပြီဖြစ်သည့် မြွေပွေးမကြီးမှာ ဗိုက်ကြီးပွင့်၍ သွေးစက်လက်ဖြင့် အသေဆိုးနှင့် သေဆုံးခဲ့ပါချေပြီကော။ သူ၏ အသက်ကို အသေခံကာ မွေးဖွားပေးလိုက်သည့် နီတာရဲ မြွေပွေး သားပေါက်လေးများကမူ အသက်ပျောက်နေရှာပြီဖြစ်သည့် မိခင်မြွေပွေးမကြီး အနီးတွင် တစ်ကောင်တစ်မြည်းမျှ မရှိပါလေတော့။

"သွားကြစို့ မြေးရေ...ဒါဟာ တောနေသဘာဝ တိရစ္ဆာန်တွေရဲ့ သဘာဝတရားက မွေးဖွားပေးလိုက်တဲ့ လောကဓံတရား တစ်ခုပဲကွယ့်"

သူ၏ ပခုံးပေါ်သို့ ဖွဖွလေးတင်ကာ ဖက်တွယ်ခေါ်ငင်နေသည့် အဘိုး ဖြစ်သူ အဘထော်၏ စကားများကို ရင်မောင် မကြားတစ်ချက် ကြားတစ်ချက်ဖြင့်။

သူ၏ အမြင်အာရုံထဲမှာ တော့ ဗိုက်ကြီးပွင့်ကာ သေဆုံးနေသည့် မြွေပွေးမကြီးကို မြင်ယောင်နေမိရင်းမှ သူ့ဘဝတွင် မရှိရှာတော့သည့် မိခင်ကြီးကိုသာ တမ်းတမြင်ယောင် နေမိပါတော့သည် ။
